

Sygn. akt I ACa 756/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Barbara Trębska

Sędzia SA Marzanna Góral

Sędzia SA Jacek Sadowski (spr.)

Protokolant – st. sekr. sąd. Ewelina Borowska

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2013 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa R. W.

przeciwko (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 11 września 2012 r., sygn. akt XVI GC 896/11

1. oddala apelację;

2. zasądza od R. W. na rzecz M. (...)

Sp. z o. o. z siedzibą w W. kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I ACa 756/13

UZASADNIENIE

Powód R. W. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. kwoty 142 522,45 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem szkody związanej z bezpodstawnym zaborem przedmiotów leasingu przez pozwanego.

Pozwany (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa zarzucając brak podstaw do dochodzenia od pozwanego żądanej kwoty, brak odpowiedzialności za zdarzenia z jakich zaistnienia powód wywodzi szkodę, niewykazanie szkody, związku przyczynowego. Ponadto pozwany podniósł zarzut przedawnienia.

Wyrokiem z dnia 11 września 2012 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił wniesione powództwo w całości i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3 617 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Podstawą wydanego rozstrzygnięcia były następujące ustalenia i oceny sądu pierwszej instancji.

R. W. zawarł z (...) sp. z o.o. (wcześniej (...) sp. z o.o.) z siedzibą w W. osiem umów leasingu, których przedmiotem były ciągniki siodłowe i naczepy. (...) sp. z o.o. w pismach z dnia 09.02.2005 r. wypowiedziała R. W. umowy leasingu wskazując na zaległości w płatnościach rat leasingowych. Następnie spółka (...) wystąpiła do Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy o nakazanie R. W. wydania przedmiotów leasingu. Wyrokiem zaocznym z dnia 21.04.2005 r. w sprawie o sygn. akt XIV GC 355/05 Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy nakazał R. W. wydanie na rzecz (...) sp. z o.o. (obecnie (...) sp. z o.o.) wskazanych szczegółowo rzeczy ruchomych, tj. przedmiotów leasingu. Dnia 22 lipca 2005 r. sąd nadał klauzulę wykonalności temu wyrokowi jako natychmiast wykonalnemu. W oparciu o ten tytuł wykonawczy (...) sp. z o.o. (obecnie (...) sp. z o.o.) złożył wniosek do Komornika Sądowego Rewiru II przy Sądzie Rejonowym w Inowrocławiu, który podjął czynności i dokonał odbioru przedmiotów leasingu. Komornik dokonał również zajęcia ciągnika siodłowego R. (...) nr rej. (...), będącego własnością R. W., na poczet egzekucji kosztów zasądzonych na rzecz wierzyciela w postępowaniu dotyczącym wydania przedmiotów leasingu oraz na poczet kosztów postępowania egzekucyjnego. Pojazd ten został oszacowany i po pierwszej nieudanej licytacji sprzedany w drugiej, która odbyła się 23.12.2005 r. Wyrokiem z dnia 27 września 2006 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy utrzymał w całości w mocy wyrok zaoczny z dnia 21 kwietnia 2005 r. Apelacja R. W. od tego wyroku została oddalona wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 9 stycznia 2007 r. Podstawą rozstrzygnięcia sądów w tych sprawach było ustalenie, że (...) sp. z o.o. miała podstawy do wypowiedzenia umów leasingu i żądania zwrotu przedmiotów leasingu .

(...) sp. z o.o. wytoczyła również dwa powództwa o zapłatę kwot wynikających z wypełnionych weksli in blanco podpisanych przez R. W. tytułem zabezpieczenia roszczeń z wypowiedzianych umów leasingu. W pierwszej z tych spraw został 29 września 2005 r. wydany nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, a następnie Sąd Okręgowy w Warszawie w wyroku z dnia 26 lutego 2008 r. (IV C 883/06) uchylił ten nakaz i oddalił powództwo. Apelacja od tego wyroku została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 18 grudnia 2008 r., a Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. W drugiej sprawie został 23 grudnia 2005 r. wydany nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, a następnie Sąd Okręgowy w Warszawie w wyroku z dnia 5 czerwca 2008 r. (IV C 949/06) uchylił ten nakaz i oddalił powództwo. Apelacja od tego wyroku została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 12 marca 2009 r., a Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Podstawą rozstrzygnięć Sądu Okręgowego w Warszawie i Sądu Apelacyjnego w Warszawie w obu sprawach było ustalenie, że (...) sp. z o.o. bezpodstawnie dokonał wypowiedzenia umów leasingu.

Mając powyższe ustalenia na uwadze sąd okręgowy uznał wniesione w tej sprawie powództwo odszkodowawcze R. W. za bezzasadne. Jak wskazał, powód, celem skutecznego dochodzenia w tej sprawie roszczenia odszkodowawczego, powinien wykazać przede wszystkim bezprawność działań pozwanego stanowiących źródło doznanej przez powoda szkody. W ocenie sądu okręgowego powód nie wykazał bezprawności działań pozwanego. Pozwany bowiem wszczynając postępowanie egzekucyjne, w trakcie którego doszło do odebrania powodowi przedmiotów leasingu, a także zajęcia i sprzedaży pojazdu będącego własnością powoda, działał w granicach prawa, czyli w oparciu o tytuł wykonawczy w postaci wyroku zaocznego z dnia 21 kwietnia 2005 r. wydanego przez Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy. Tym samym jego działanie nie było bezprawne. Uzyskany wyrok zaoczny z nadaną mu klauzulą natychmiastowej wykonalności uprawniał pozwanego do prowadzenia egzekucji. Jak wskazał sąd okręgowy, odwołując się do treści art. 338 k.p.c., możliwe jest dochodzenie w osobnym procesie naprawienia szkody poniesionej w skutek wykonania wyroku, któremu została nadana klauzula natychmiastowej wykonalności, lecz wyłącznie w sytuacji, gdy wyrok będący podstawą egzekucji zostanie uchylony lub zmieniony. W niniejszej sprawie wyrok zaoczny z dnia 21 kwietnia 2005 r. będący podstawą egzekucji został w całości utrzymany w mocy wyrokiem z dnia 27 września 2006 r., a apelacja od tego wyroku została oddalona.

Jak podkreślił sąd okręgowy, powyższej oceny nie zmieniają orzeczenia sądu okręgowego i sądu apelacyjnego wydane w sprawach o zapłatę. Okoliczność, iż sądy w sprawach o zapłatę dokonały innych ustaleń faktycznych niż sądy w sprawie o wydanie co do istnienia podstaw wypowiedzenia umów leasingu, nie spowodowało, że wcześniejsze wyroki sądów zapadłe w sprawie o wydanie stały się nieważne, czy pozbawione mocy prawnej. Powód nie może więc twierdzić, że wyroki zapadłe w sprawie o wydanie nie mają znaczenia i jako jedynie istotne dla dalszych ocen mogą być orzeczenia zapadłe w sprawach o zapłatę. Z tego względu bezprzedmiotowe było dokonywanie ustaleń na okoliczności związane z

brakiem zaległości w płatnościach rat leasingowych, odbiorem oświadczenia o wypowiedzeniu i skuteczności samych wypowiedzeń. Ustalenia w tym zakresie, nawet całkowicie zgodne z twierdzeniami powoda, nie mogły doprowadzić do uznania, iż działania pozwanego, oparte na zapadłym orzeczeniu sądowym i przepisach prawa, było bezprawne. Twierdzenie powoda, że „odebranie przedmiotów leasingu nastąpiło w sposób nieuzasadniony” jest więc nietrafne, gdyż podstawą tych działań był wyrok zaoczny, zaś możliwość egzekucji na podstawie nieprawomocnego orzeczenia, któremu jednakże został nadany rygor natychmiastowej wykonalności, wynika z przepisów prawa.

Sąd okręgowy uznał również za bezskuteczne powoływanie się przez powoda na fakt wszczęcia przez pozwanego postępowania zabezpieczającego w wyniku wydanych nakazów w postępowaniu nakazowym. W tym wypadku bowiem również działaniom pozwanego nie można przypisać znamion bezprawności. Pozwany bowiem realizował tylko swoje uprawnienia wynikające z przepisów prawa. Jak wskazał sąd pierwszej instancji, z samego faktu, iż roszczenie pozwanego (w niniejszej sprawie, a powoda w sprawach o zapłatę) okazało się ostatecznie nieuzasadnione, nie można wywodzić, iż samo wniesienie pozwu i realizacja uprawnienia do dokonania zabezpieczenia wynikającego z wydanych nakazów zapłaty w postępowaniu nakazowym były bezprawne. Zarzucanie pozwanemu, iż „doprowadził do bardzo uciążliwego i niezwykle dotkliwego w skutkach postępowania zabezpieczającego” oraz że pozwany „dążył do szybkiego i możliwie najszerszego zabezpieczenia swoich rzekomych roszczeń” jest całkowicie nietrafne w sytuacji, gdy pozwany korzystał wyłącznie z możliwości jakie dają mu przepisy prawa. Dopiero wykazanie przez powoda, iż żądanie zabezpieczenia było niezgodne z prawem, uzyskane z naruszeniem prawa, wykonywane ponad zakres określony przepisami prawa, mogłoby doprowadzić do uznania, że działania pozwanego w tym zakresie były bezprawne. Jak dalej wskazał sąd okręgowy, zarzut, iż zabezpieczenia były realizowane przez pozwanego „ponad miarę”, „nadmierne”, miałyby znaczenie w sytuacji, gdyby powód wykazał, że w ten sposób doszło do nadużycia przez pozwanego przysługujących mu praw podmiotowych, tj. iż uczynił ze swego prawa użytek, który był sprzeczny ze społeczno – gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego. W niniejszej sprawie powód takiego nadużycia w rozumieniu art. 5 k.c. nie udowodnił. Powodowi służyły prawne środki obrony związane z wstrzymaniem wykonalności nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym jako tytułu zabezpieczenia, z czego skorzystał doprowadzając do wydania postanowienia przez Sąd Okręgowy w Warszawie, na mocy którego wstrzymane zostało wykonanie nakazu zapłaty z dnia 23 grudnia 2005 r. Okoliczność ta jednakże w żaden sposób nie podważa tego, iż do momentu wydania tego postanowienia działania pozwanego mieściły się w granicach prawa. Postanowienie wstrzymujące wykonanie nakazu zapłaty nie miało waloru unieważniającego wcześniejsze czynności, nie wiązało się ze stwierdzeniem, iż dokonane dotychczas czynności są nieważne i że były one bezprawne. Ponadto, jak wskazał sąd okręgowy, część zarzutów podnoszonych przez powoda dotyczy nie działań pozwanego, ale Komornika Sądowego Rewiru II przy Sądzie Rejonowym w Inowrocławiu w sprawach o sygn. akt KM 2170/05 i KM 2689/05, które zresztą były przedmiotem licznych skarg na czynności komornika składanych przez powoda. W szczególności forma prowadzenia egzekucji, termin i miejsce odbioru przedmiotów leasingu, czy też sam fakt zajęcia pojazdu będącego własnością Powoda (R. (...) nr rej. (...)) i w dalszej części dokonanie jego wyceny i sprzedaż, są skutkiem działań podjętych przez komornika. W szczególności prawidłowość dokonania wyceny tego pojazdu przy uwzględnieniu wszystkich jego cech (przeprowadzonego remontu kapitalnego, przystosowania do przewozu paliw i naczepy – chłodni) w żaden sposób nie zależała od działań pozwanego, lecz wyłącznie od komornika i osób działających na jego zlecenie (dokonujących wyceny). Także ewentualne nieprawidłowości związane z zawiadaniem o terminach licytacji pojazdu będącego własnością powoda, mogłyby obciążać wyłącznie komornika, nie zaś pozwanego. Podobnie sąd okręgowy ocenił zarzut bezprawnego zajęcia urządzeń elektronicznych, które miały być w odebranych pojazdach i brak ich wydania powodowi. Również za te zdarzenia odpowiedzialności nie można przypisać pozwanemu, a ewentualnie podmiotowi prowadzącemu czynności egzekucyjne. W świetle powyższych ustaleń i rozważań sąd okręgowy stwierdził, że powód nie wykazał by pozwany dopuścił się popełnienia czynu niedozwolonego, ani też nie wykazał, by między działaniami pozwanego a szkodą zachodził adekwatny związek przyczynowo – skutkowy. Z tych względów powództwo zostało oddalone.

Apelację od wydanego w tej sprawie wyroku złożył powód, zaskarżając go w całości i wnosząc o jego zmianę w całości poprzez zasądzenie kwoty 142.522,45 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz

zasądzenie kosztów procesu przed sądem pierwszej instancji i w postępowaniu apelacyjnym, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi okręgowemu do ponownego rozpoznania.

W apelacji podniesione zostały następujące zarzuty:

I. naruszenia prawa materialnego:

- art. 5 k.c. i art. 6 k.c. przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie poprzez uznanie, iż powód nie udowodnił bezprawności działań pozwanego, które spowodowały szkodę;

- art. 471 k.c. w zw. z art. 709¹ k.c. przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie poprzez pominięcie okoliczności związanych z nienależytym wykonaniem przez pozwaną zobowiązania zaciągniętego wobec powoda i przedterminowym oraz bezpodstawnym wypowiedzeniem umów leasingu oraz związaną z tym szkodą po stronie powoda;

- art. 746 i k.p.c. stanowiącego *lex specialis* do art. 415 k.c. w zw. z art. 492 k.p.c. przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie poprzez pominięcie okoliczności związanych z powstaniem po stronie powoda szkody wyrządzonej wykonaniem zabezpieczenia oraz odmówienie przez sąd I instancji istnienia podstawy i prawnej i faktycznej do dochodzenia roszczenia odszkodowawczego;

II. błąd w ustaleniach faktycznych poprzez niewyjaśnienie przez sąd I instancji wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy oraz błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i sprzeczność poczynionych przez sąd I instancji ustaleń faktycznych z treścią zebranego materiału dowodowego i dokonanie błędnych ustaleń;

III. naruszenie prawa procesowego:

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego;

- art. 227 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie poprzez nierozważnie przez sąd I instancji istotnych faktów i okoliczności w sprawie oraz niedokonanie oceny dowodów na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego;

- art. 227 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. i w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie poprzez nieprzeprowadzenie w całości postępowania dowodowego i bezzasadne oddalenie wniosków dowodowych zgłoszonych przez stronę powodową, w tym w szczególności z zeznań kolejnych świadków, przesłuchania stron, opinii biegłego i nieprzeprowadzenie dowodu z dokumentów znajdujących się w aktach postępowania karnego (protokół rozpraw, orzeczenia i jego uzasadnienia) prowadzonego przez Sąd Rejonowy w Grudziądzu II Wydział Karny sygn. akt: II K 262/06 w sytuacji, gdy miały one istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy;

- poprzez bezzasadne pominięcie dopuszczonych i przeprowadzonych przez sąd I instancji dowodów z zeznań świadków, dokumentów w sytuacji, gdy mają one istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy;

- art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niedostateczne uzasadnienie wyroku.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie w całości jako bezzasadnej i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Rozpoznając sprawę w granicach zaskarżenia sąd apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja jest bezzasadna.

Skarżący wniósł w tej sprawie powództwo odszkodowawcze domagając się od pozwanego naprawienia szkód majątkowych związanych z bezprawnym, w jego ocenie, zaborem przez pozwanego przedmiotu umów leasingowych

w postaci 4 ciągników siodłowych i 4 naczep oraz ciągnika siodłowego marki R. (...) stanowiącego własność powoda. Z tego tytułu powód domagał się naprawienia szkód majątkowych, szczegółowo wskazanych w pozwie (s. 10-13 pozwu) o łącznej wartości 142.522,45 zł. Tak zakreślone powództwo odszkodowawcze sformułowane zostało w pozwie i podtrzymywane w toku postępowania przed sądem pierwszej instancji.

Zakres przedmiotowy rozpoznania sprawy i tym samym orzekania sądu pierwszej instancji wyznacza żądanie powoda wraz z uzasadniającymi je okolicznościami faktycznymi. Powód w pozwie jasno określił zarówno samo żądanie, jak i jego podstawę faktyczną, w której wskazał poszczególne elementy szkody, której naprawienia domagał się w zgłoszonym żądaniu.

Mając powyższe na uwadze należy odnieść się do poszczególnych zarzutów zawartych w apelacji powoda.

Niezasadne są zarzuty skarżącego dotyczące naruszenia prawa procesowego, to jest art. 233 § 1 k.p.c., art. 227 w zw. z art. 232 i towarzyszące mu zarzuty błędnych ustaleń faktycznych oraz niewyjaśnienia przez sąd wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Obszerne i dość chaotyczne uzasadnienie apelacji nie wskazuje, jakie konkretnie dowody zostały, zdaniem skarżącego, wadliwie przez sąd okręgowy ocenione i z jakich przyczyn dokonana przez sąd pierwszej instancji ocena jest niewłaściwa. Co więcej, w zakresie podstawy faktycznej wniesionego w tej sprawie powództwa skarżący nie kwestionuje zasadniczych ustaleń sądu stanowiących podstawę wydanego w tej sprawie rozstrzygnięcia. Nie kwestionuje więc, że zarówno naczepy, jak i ciągniki siodłowe zostały powodowi odebrane w toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego na podstawie tytułu wykonawczego w postaci wyroku zaocznego wydanego przez Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy z dnia 21 kwietnia 2005 r., któremu nadana została klauzula wykonalności. Wyrok ten nakazywał wydanie pozwanemu przez R. W. naczep i ciągników stanowiących przedmiot zawartych przez strony umów leasingu. Skarżący nie kwestionuje również, okoliczności te zresztą w sposób jednoznaczny wynikają z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, że wyrok zaoczny utrzymany został w mocy wyrokiem Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy z dnia 27 września 2006 r. Wyrok ten jest prawomocny albowiem apelacja R. W. od tego wyroku została oddalona wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 9 stycznia 2007 r.

W świetle powyższych okoliczności sąd pierwszej instancji zasadnie uznał, że działaniu pozwanego skutkującym utratą przez powoda wskazanych powyżej pojazdów nie można przypisać cechy bezprawności. Działanie to bowiem mieściło się w granicach prawa i znajdowało podstawę prawną w treści uzyskanego przez pozwanego tytułu wykonawczego. Jednocześnie trafnie sąd pierwszej instancji uznał, że podnoszone przez skarżącego zarzuty dotyczące samego sposobu przeprowadzenia egzekucji dokonywanej przez komornika sądowego (w szczególności wskazywana w tym zakresie szkoda polegająca na utracie wraz z zabranymi pojazdami urządzeń w postaci CB-radia, anteny i radia samochodowego o wartości 3.761,21 zł) nie mogą obciążać pozwanego, który nie ponosi odpowiedzialności za działania komornicze wykraczające poza treść tytułu wykonawczego.

Nietrafnie skarżący zwalcza pogląd prawny sądu pierwszej instancji co do bezprawności, jako przesłanki koniecznej odpowiedzialności pozwanego w tej sprawie, poprzez odwołanie się do normy szczególnej zawartej w art. 746 k.p.c. Ma rację skarżący, w tym zakresie nie można podzielić wywodów sądu pierwszej instancji, że reżim odpowiedzialności z art. 746 k.p.c. oparty jest na zasadzie ryzyka, a nie zasadzie winy. Z tych względów przesłanka bezprawności nie jest konieczna dla ustalenia odpowiedzialności odszkodowawczej wierzyciela w ramach art. 746 k.p.c. Zważyć jednak należy, że zakres przedmiotowy instytucji zawartej w art. 746 k.p.c. ogranicza się jedynie do odpowiedzialności z tytułu szkody wyrządzonej na skutek wykonania zabezpieczenia.

Jak zostało to już wskazane powyżej całość roszczeń odszkodowawczych dochodzonych w tej sprawie przez stronę powodową dotyczyła zdarzeń związanych z odebraniem pojazdów na skutek egzekucji toczonyj w oparciu o tytułu wykonawczy w postaci wyroku zaocznego. Trafnie przy tym sąd okręgowy przyjął, że odpowiedzialność ta może opierać się jedynie na zasadach ogólnych (art. 416 k.c.). Warunkiem zaś odpowiedzialności na podstawie tego przepisu jest wykazanie winy sprawcy szkody, a więc umyślności albo nieumyślności (w postaci lekkomyślności lub niedbalstwa) w zachowaniu sprawy i bezprawności tego zachowania. Wykonywanie orzeczenia, zarówno prawomocnego, jak i

nieprawomocnego, ale natychmiast wykonalnego, nie może być kwalifikowane jako działanie bezprawne. Wierzyciel bowiem korzysta w tym wypadku z przyznanej przepisami prawa możliwości wszczęcia egzekucji świadczenia zasądanego na podstawie wydanego przez sąd orzeczenia. Tym samym działa w granicach prawa. Jak wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 7 października 2009 r., III CZP 68/09, wszczęcie i popieranie przez wierzyciela egzekucji przeciwko dłużnikowi na podstawie tytułu wykonawczego w postaci zarówno prawomocnego, jak i nieprawomocnego, lecz natychmiast wykonalnego orzeczenia nie może być uznane za czyn niedozwolony uzasadniający odpowiedzialność odszkodowawczą na podstawie art. 415 k.c. Zarazem skarżący nie wykazał w tej sprawie żadnych szczególnych okoliczności, które wskazywałyby, że działania te były obiektywnie i subiektywnie wadliwe, w szczególności zaś uzasadniały zarzut nadużycia prawa podmiotowego. Trafnie w tym zakresie sąd okręgowy uznał, że dla oceny działania pozwanego egzekwującego zasądzone świadczenie na podstawie posiadanego tytułu wykonawczego nie mają znaczenia późniejsze rozstrzygnięcia w innych sprawach toczących się pomiędzy tymi stronami – wyroki Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 26 lutego 2008 r. i 5 czerwca 2008 r. oddalające powództwa pozwanego o zapłatę. Wyroki te nie były bowiem podstawą czynności egzekucyjnych stanowiących źródło szkody wskazywanej w tej sprawie przez stronę powodową. W efekcie niezasadne są zarzuty skarżącego dotyczące w tym kontekście naruszenia przez sąd pierwszej instancji art. 5 i 6 k.c.

Uznając brak bezprawności po stronie pozwanego i tym samym brak podstaw odpowiedzialności odszkodowawczej w świetle art. 416 w zw. z art. 415 k.c., sąd okręgowy trafnie odstąpił od przeprowadzania dowodów na okoliczność szkody poniesionej przez powoda na skutek prowadzenia postępowania egzekucyjnego w oparciu o posiadany tytuł wykonawczy. Okoliczności te bowiem nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia tej sprawy. Z tych względów bezzasadne są zawarte w apelacji zarzuty dotyczące nieprzeprowadzenia postępowania dowodowego przez sąd okręgowy w tym zakresie.

Wskazać należy, co prawidłowo ustalił sąd okręgowy, że w roku 2005 w ramach sporów pomiędzy powodem a pozwanym na tle zawartych umów leasingu toczyły się dwa inne procesy, zakończone ostatecznie wskazanymi powyżej wyrokami z roku 2008. W obu tych sprawach pozwany uzyskał przeciwko powodowi nakazy zapłaty w postępowaniu nakazowym. Jak wynika z dokumentów zawartych w aktach sprawy (k. 55-68) w wyniku wykonania zabezpieczenia z nakazu zapłaty w sprawie IV Nc 179/05 zostały podjęte następujące czynności: ustanowienie hipoteki przymusowej do kwoty 50.000 zł, zajęcie wynagrodzenia za pracę, zajęcie rachunku bankowego oraz zajęcie samochodu osobowego C. (...) (k. 65). Natomiast wykonanie nakazu zapłaty wydanego w sprawie IV NC 243/05 zostało wstrzymane postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 10 lutego 2006 r. (k. 67).

Wskazane powyżej wykonanie zabezpieczenia i ewentualne szkody, które mogły w związku z tym powstać w majątku powoda, nie były przedmiotem roszczeń odszkodowawczych w tej sprawie. Tym samym bezprzedmiotowe są zawarte w apelacji obszerne zarzuty dotyczące naruszenia przez sąd pierwszej instancji art. 746 k.p.c. Przepis ten bowiem w odniesieniu do roszczeń procesowych powoda zgłoszonych w tej sprawie i w całości dotyczących szkód powstałych na skutek egzekucji wyroku zaocznego wydanego w innej sprawie, nie ma zastosowania. Skarżący wprawdzie w apelacji twierdzi, że odebranie ciągnika siodłowego R. (...) nastąpiło również w wykonaniu powyższego zabezpieczenia, jednakże twierdzenie to pozostaje w sprzeczności ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Otóż jak wynika z kopii dokumentów złożonych przez samego skarżącego, zajęcie ciągnika siodłowego R. (...) nastąpiło w toku egzekucji prowadzonej na podstawie wyroku zaocznego wydanego w dniu 21 kwietnia 2005 r. (kopia protokołu zajęcia: k. 63). Natomiast przedmiotem zajęcia w toku postępowania zabezpieczającego prowadzonego na podstawie nakazu zapłaty wydanego w sprawie IV NC 179/05 był samochód osobowy C. (...) (protokół zajęcia: k. 65). Fakt zajęcia tego pojazdu nie pozostaje jednak, zgodnie ze wskazaną przez powoda podstawą faktyczną, w żadnym związku z powstaniem szkód dochodzonych w tej sprawie.

Z tych samych względów bezzasadne są zarzuty skarżącego dotyczące zaniechania przez sąd okręgowy przeprowadzenia postępowania dowodowego w przedmiocie prowadzonego przez pozwanego postępowania zabezpieczającego. Postępowanie to bowiem nie zostało objęte podstawą faktyczną zgłoszonych w tej sprawie roszczeń. Tym samym przeprowadzenie wnioskowanych w tym zakresie dowodów nie miało znaczenia dla rozstrzygnięcia tej sprawy. W efekcie nie można zgodzić się z zawartym w apelacji zarzutem co do pominięcia przez sąd pierwszej

instancji kwestii odpowiedzialności pozwanego za szkody wyrządzone przez pozwanego wykonaniem zabezpieczenia. Szkody te bowiem nie stanowiły źródła roszczeń powoda w tej sprawie, sprecyzowanych w pozwie i konsekwentnie podtrzymywanych przed sądem pierwszej instancji.

Również jako bezzasadne w tym zakresie ocenić należy zarzuty naruszenia przez sąd pierwszej instancji art. 471 k.c. w zw. z art. 709¹ k.c. poprzez pominięcie okoliczności związanych z nienależytym wykonaniem przez pozwanego umów leasingu i przedterminowym oraz bezpodstawnym wypowiedzeniem umów leasingu. Okoliczności te bowiem, jako pozostające poza podstawą faktyczną wniesionego w tej sprawie powództwa, są nieistotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Podstawą roszczeń odszkodowawczych powoda, które zostały zgłoszone w tej sprawie, są bowiem czynności egzekucyjne pozwanego wykonywane na podstawie uzyskanego tytułu wykonawczego. Weryfikowanie zasadności tego tytułu pozostaje w sprzeczności z treścią art. 365 k.p.c. Obowiązek wydania wskazanych ciągników i naczep przez powoda objęty został bowiem prawomocnym wyrokiem sądowym. Tym samym nie jest możliwe obecnie kwestionowanie podstaw i zasadności tego obowiązku, do czego w istocie zmierzają wywody skarżącego oparte na zarzucie naruszenia art. 471 i 709¹ k.c.

Mając powyższe na uwadze sąd apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił wniesioną w tej sprawie apelację jako bezzasadną. O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu (art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.). Na koszty poniesione przez stronę pozwaną, która wygrała tę sprawę, składały się koszty wynagrodzenia pełnomocnika procesowego ustalone w stawce minimalnej, zgodnie z § 6 pkt 6 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.